

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 166

гр. Варна, 07.03.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г. Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20243001000095 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по жалба вх. № 103/10.01.2024г., подадена от адв. И. Р. от САК- процесуален представител на Д. Д. Е., конституиран в качеството на трето лице – помагач на страна на ответник в производство по искове с правно основание чл. 432 КЗ, и по жалба вх. № 300/24.01.2024г. на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД- гр. София, ЕИК 121265177, представлявано от адв. Г. Х., срещу решение № 225/20.12.2023г., постановено по гр.дело № 228/2023г. по описа на Силистренски окръжен съд в осъдителната му част, с която вторият въззивник е осъден да заплати на Р. Ш. Ю. и М. А. Ю. сумата от по 28 000 лв. на всеки от тях, представляваща останала неизплатена част от дължимото обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от смъртта на техния син Тунджел Р. Ш. при ПТП, настъпила на *****, както и законната лихва върху тази сумата, считана от 21.03.2023г. - датата, на която е заведена застрахователната претенция по чл. 380 КЗ, до окончателно изплащане на задълженията.

Във въззивна жалба 103/10.01.2024г. се релевират оплаквания за неправилност на решението в обжалваната му част поради постановяването му в противоречие на материалния закон и при нарушение на съдопроизводствените правила. Наведени са и оплаквания за необоснованост

на изводите на първоинстанционния съд по за отношение близост и емоционална връзка между ишците и пострадалото лице, и неправилно приложение на материалния закон – чл. 51, ал. 2 ЗЗД, при определяне на приноса на пострадалото лице за настъпване на вредоносния резултат. В тази връзка се прави анализ на механизма на ПТП, и по- конкретно на обстоятелствата около пресичане от пострадалия пешеходец на платното за движение в нарушение на правилата на ЗДвП, и пряката причинна връзка с настъпилия инцидент. Твърди се, че понеже пострадалото лице е било с висок процент трайна неработоспособност, ишцата М. А. Ю.- негова майка, е следвало да положи дължимата грижа и да съобрази рисковете в конкретната ситуация. Оспорва се размерът на определеното обезщетение по съображения за нарушаване на принципа за справедливост- чл. 52 ЗЗД. Искането към въззивния съд е за отмяна на първоинстанционното решение в осъдителна част и отхвърляне на исковите изцяло.

В жалба вх. № 300/24.01.2024г. на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД- гр. се релевират оплаквания отново срещу правилността на атакувания съдебен акт в обжалваната му осъдителна част, в резултат на неправилно приложение на материалния закон- чл. 52 ЗЗД, като застрахователят намира размерите на присъдените обезщетения за неимуществени вреди за неотговарящ на принципа на справедливост. По приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, счита за неправилно определен процент на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице, което е извършило множество нарушения на ЗДвП, съставляващи предпоставки за настъпването на ПТП. На следващо място се посочва, че следва да се прецени и вината на ишците- родители на пострадалия, тъй като не са положили дължимата грижа към сина си, който е страдал от редица заболявания, освен това майката е била назначена за личен асистент на момчето и тя също носи отговорност за злощастното събитие, доколкото в деня на произшествието е оставила сина си без надзор.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК са постъпили отговори по всяка от жалбите от Р. Ш. Ю. и М. А. Ю., чрез адв. П. Н. от ВАК, в които се заявява становище за тяхната неоснователност. Излагат се съображения и доводи за правилно определен размер на обезщетението, по правилото на чл. 52 ЗЗД, и на съпричиняване, съответстващ на механизма на произшествието.

Жалбите са подадени в срок, от легитимирани лица, чрез надлежно

упълномощени процесуални представители, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването в осъдителната му част и са процесуално допустими. Същите са редовни, както и надлежно администрирани от първоинстанционния съд.

Искания за събиране на доказателства са направени само във въззивната жалба на третото лице – помагач, и те се преценява като неоснователно по следните съображения:

Пред въззивния съд страните не могат да твърдят нови обстоятелства, нито да сочат и представят нови доказателства, които са могли да посочат и представят в срок по време на първоинстанционното производство- съгл. чл. 266, ал. 1 ГПК, освен при наличие на предпоставките на предвиденото изключение в чл. 266, ал. 3 ГПК- когато доказателствата са поискани своевременно, но не са събрани поради процесуални нарушения от първоинстанционния съд, страната има право да иска събирането им във въззивното производство.

В конкретния казус не се установяват допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения, които да обосноват извода за наличие на предвиденото в чл. 266, ал. 3 ГПК изключение от приложението на разпоредбата на чл. 266, ал. 1 ГПК. Третото лице – помагач е отправило бланкетно искане към първоинстанционния съд за изслушване обяснения на ищцата М. А. Ю., на основание чл. 176 ГПК, за установяване обстоятелства във връзка с причините за настъпване на ПТП, но не са посочи въпросите, които да бъдат зададени на страната, в нарушение на чл. 176 ГПК. Т.е. надлежно заявено своевременно доказателствено искане не е налице. С оглед уточненията във въззивната жалба относно конкретните въпроси, които ответникът иска да зададе на ищцата, те не са относими към спорните въпроси по приложение на чл. 50 и чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като се съобрази, че материалноправните предпоставки за намаляване на обезщетението поради съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД са две: 1/. пострадалият обективно да е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, независимо дали е действал виновно или не, и 2/. да е налице пряка причинна връзка между поведението пострадалия и настъпилния вредоносен резултат. Отговорът на формулираните едва във въззивната жалба въпроси няма връзка с поведението на пострадалия към момента на произшествието и уврежданията

му.

Неоснователно е и искането за разпит като свидетел на д-р Л.М., която да даде яснота относно здравословното състояние на пострадалия. Пред първоинстанционния съд са приети и приобщени към доказателствения материал писмени доказателства, в частност Експертно решение № 600/14.03.2017г. и Експертно решение № 1067/07.04.2014г. относно здравословното състояние на лицето, а отделно, за същите факти са събраните гласни доказателства пред първата инстанция. В тази инстанция възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка в частта относно физическото, менталното и психическото състояние на пострадалото лице не са оспорени. Доказателственото искане за приобщаване на писмени доказателства, протокол от проведено открито съдебно заседание по гр.дело № 227/2023г., по описа на Окръжен съд – Силистра, също е неоснователно, тъй като докуменът няма доказателствена стойност за факти и обстоятелства, относими към настоящото производство.

Предвид така очертания от жалбите спор пред тази инстанция, въззивният съд намира, че не се налага служебно събиране на доказателства или даване на указания на страните за предприемане на процесуални действия за доказване на релевантни за приложението на императивни норми факти и обстоятелства. На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, с призоваване на страните.

Част от преписката, по която е образувано настоящото производство, е въззивна частна жалба вх. № 229/10.01.2024г. на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД- гр. София, ЕИК 121265177, представлявано от адв. Г. Х. срещу инкорпорирано в решение № 225/20.12.2023г., постановено по гр.дело № 228/2023г. по описа на Силистренски окръжен съд, определение, с което е оставена без разглеждане молба по чл. 248 ГПК с вх. № 3822/29.11.2023г. за допълване, в частта за разноските, на определение, обективизирано в протокол № 294/24.11.2023г. от открито съдебно заседание по делото, с което производството по исковете е частично прекратено.

Представителят на застрахователното дружество иска отмяна на определението и връщане на делото на първоинстанционния съд за произнасяне по искането за присъждане на разноските за прекратаната част от

исковете. Намира изводите на съда за оставяне на молбата за допълване на прекратителното определение без разглеждане, за неправилни. Основава твърденията си на това, че в производството пред първата инстанция, ищите са оттеглили частично осъдителните искове, с оглед на което ответникът има право да му се присъдят съдебно- деловодни разноски съразмерно с прекратената поради оттегляне част от исковете, без да е необходимо това да стане с решението по същество по останалата, неоттеглена част от исковите претенции.

Частната жалба подлежи на разглеждане по реда на чл. 278 във вр. чл. 248, ал. 3 ГПК. Същата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и се преценява като процесуално допустима и отговаряща на изискванията за редовност по чл. 260 и чл. 261 във вр. чл. 275, ал. 2 ГПК.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК Р. Ш. Ю. и М. А. Ю., чрез адв. П. Н. от ВАК, са подали общ писмен отговор на частната жалба на застрахователя, в който са релевирани съображения за неоснователност на обжалването. Посочено е, че прекратителното определение, чието допълване се иска с молбата по чл. 248 ГПК, не е окончателен съдебен акт, при което направените в производството съдебно – деловодни разноски се присъждат с решението, с оглед изхода на спора. Моли за отхвърляне на частната жалба като неоснователна.

Съдът намира, че е целесъобразно съвместно разглеждане на всички жалби в рамките на образуваното въззивно производство и произнасянето по тях с общ съдебен акт.

Така мотивиран, ВнАпС, ТО, III – ти състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивна жалба вх. № 103/10.01.2024г., подадена от адв. И. Р. от САК- процесуален представител на Д. Д. Е., конституиран в качеството на трето лице – помагач на страна на ответник в производство по искове с правно основание чл. 432 КЗ, и въззивна жалба вх. № 300/24.01.2024г. на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД- гр. София, ЕИК 121265177, представлявано от адв. Г. Х., срещу решение № 225/20.12.2023г.,

постановено по гр. д. № 228/2023г. по описа на Силистренски окръжен съд в осъдителната му част.

ПРИЕМА за съвместно разглеждане в настоящото производство въззивна частна жалба вх. № 229/10.01.2024г. на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД- гр. София, ЕИК 121265177, представлявано от адв. Г. Х., срещу инкорпорирано в решение № 225/20.12.2023г., постановено по гр.дело № 228/2023г. по описа на Силистренски окръжен съд, определение, с което е оставена без разглеждане молба по чл. 248 ГПК с вх. № 3822/29.11.2023г. за допълване, в частта за разноските, на определение, обективизирано в протокол № 294/24.11.2023г. от открито съдебно заседание по делото, с което производството по исковете е частично прекратено, и

ОБЯВЯВА на страните, че ще се произнесе по всички жалби с общ съдебен акт.

ОТХВЪРЛЯ исканията на въззивника Д. Д. Е. за допускане на доказателства във въззивното производство, като неоснователни, на осн. чл. 266, ал. 3 от ГПК.

НАСРОЧВА производството по в. т. д. № 95/2024г. по описа на ВнАпС в открито съдебно заседание на 17.04.2024 г. от 14.00 часа.

ДА СЕ ПРИЗОВАТ страните, с преписи от определението.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____